

ELDE KOR GÜNLERİ-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?"(44.) dersidir.

Hamdele-salvele.

Maide suresinin 105. ayeti var. Bu ayet, ashab-ı kiram başta olmak üzere bütün müminlere bir mesaj veriyor. Bu mesajı beraber dinleyelim. Ardından da üzerine rivayet edilen bir hadis-i şerifi ele alacağız ve konumuza inşallah gireceğiz. Maide suresinin 105. ayeti müminlere “Siz kendi işinize bakın, hidayet üzereyseniz dalalettekiler size zarar vermezler. Zaten sonunda Allah’a gideceksiniz. Olup bitenleri Allah size bildirecek” buyuruyor. Teberrüken ayetin kendisini de okuyalım.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ.

Ayetin ilk cümlesinde konumuzu ihtiva eden bir anlayış var. “Ey iman edenler!” demektir. Bunu biliriz, hep duyarız. “Ey iman edenler!” Kim iman etmiş ise, imanında da samimi ise bu ayet benim dinlemem gereken ayettir diye düşünür. Bu ayet-i kerime “Ey Muhammed’in ashabı!” diye başlasaydı -aleyhissalatu vesselam- bizimle ilgili değildi, bizim için sadece tarihî bir değeri vardı. Bir de Kur’an ayetiydi. Ama “ey iman edenler” dediğine göre o günkü iman edenleri, ashab-ı kiramı da ihtiva ediyor. Onların çocuklarını da, bizi de, bizden sonrakileri de “Kur’an kitabımdır” diye kim iman ediyorsa Maide suresine de, Maide suresinin 105. ayetine de iman etmedikçe iman etmiş olmayacak demektir.

“Ey iman edenler!” يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ “Siz kendinize bakın.” Bu ifadenin altını çizelim: “Siz kendinize bakın.” لَا يَضُرُّكُمْ مَنْ ضَلَّ “Sapıtılmışların size zararı dokunmaz...” إِذَا اهْتَدَيْتُمْ “...hidayet üzereyseniz.” Siz düzgün yoldaysanız sapıkların sapıklığının size zararı yoktur. إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ “Dönüşünüz Allah’adır.” جَمِيعًا Hidayet üzere olanlar ve sapıtılmış olanlar, “hepiniz!” فَيُنَبِّئُكُمْ “Allah size haber verecek, gösterecek...” بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ “...yaptığınız şeyleri.” Allah size gösterecek.

Bir cümlede toparlanmış olarak karşımızda durursa bu ayet çok net bir şekilde şunu söylüyor: Ey iman edenler! Siz mümin iseniz, iman üzere kaldıysanız, onun sapıklığı, bunun kötülüğünden çekinmeyin, siz yolunuza devam edin, dert etmeyin onları. Zaten Allah’a geleceksiniz. O sapıklara Allah dersini verecek, size de cezanız -yani karşılığınız- olan cenneti verecek ve mesele bitecek, dert etmeyin kullarım, diyor ayet.

Bu ayetin başındaki عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ “Siz kendinize bakın, kendinizi düşünün” ifadesi ilk dönem Müslümanlar’ından itibaren şöyle bir anlayışa kapı aralamış ki, tâbiinden birisi bu konuda soru sorma ihtiyacı hissetmiş, biraz sonra göreceğiz. Soru şu: Hepimiz Allah’a döneceğiz, إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا Herkes Allah’a dönecek, doğru ama biz Allah’a dönmeden önce dalalette olanlar alkolünden, zinasından, ilhadından zulmüne kadar bin bir melanet görenler ve iman edip secde edenler, ibadet yapanlar, Allah’tan haşyet ile yaşayanlar... hepimiz aynı dünyada yaşıyoruz, farklı bir dünya yok. Aynı sokakları paylaşıyoruz, aynı mahalledeyiz. Hatta o muhtar oluyor, biz ihtiyar heyeti bile olamıyoruz; bazen onun sözü geçiyor, bizim geçmiyor. Allah’ı, kitabını, Peygamberi’nin sünnetini susturmaya teşebbüs edebiliyorlar.

Bu Kur'an'ın ayeti mi, diye bir şüphe söz konusu değil. عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ buyuruyor. Siz kendinize bakın, kendinizi düşünün, kendi işinizi görün anlamında ayet çok açık bir şekilde, “kurtar gemini!” diyor. Aynı Kur'an cihadi da emrediyor. Aynı Kur'an müminlerin birbirleriyle kardeş olduklarını, emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l-münker yapmanın Müslümanlık gereği olduğunu söylüyor.

Nehy-i ani'l-münker; alkol kullanan, kumar oynayan birisinin elinden tutmak, “bunu yapma” demektir. Bu ayet عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ “siz kendi işinize bakın” diyor. Aynı Kur'an, كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا “En üstün söz Allah'ın sözü olsun diye çırpın!” diyor. Bu ayet de o zındıklara, kötülük yapanlara, Allah'ın dinini yok kabul edenlere, ahlakı çiğneyenlere hitap eden müminler için عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ “Siz kendinize bakın!” diyor. Bu sanki -hâşâ- bir çelişki midir? “Kur'an ayetleri bütünlüğü içerisinde bir çelişki midir?” diye Kur'an'ın tamamını görme imkânı bulamayan, ilim itibarıyla, öğrenemediği için, Kur'an-ı Kerim'in tamamını göremeyen ya da üç dört ayetin mealini okuyup allame olanlar, öyle zannedenler üzerinden; “Gördün mü, herkesin işine burnunu sokmamak lazım. Zaten demokrasi, insan hakları Kur'an'da varmış ya. Görmüyor musun عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ da. Kendi işine bak sen. Ne karışyorsun insanların işine! Onun düğünündeki çalgı onun sorunu. Sen düğününü mevlütlü yap canım. Onunki çalgılı olacak diyor Kur'an” şeklinde bir vesvese oluşturabilir mi şeytan? Oluşturur.

Onun uzmanlık alanı akla gelmeyen şeyleri akla getirmektir zaten. Fakat ancak az görebilen, görme açısı çok küçük olanın düşeceği bir hatadır bu. Çünkü ayetin cümle olarak tamamında başka bir ifade var: إِذَا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا يَضُرُّكُمْ مِنْ ضَلَّ... “Siz kendinize bakın. Dalalete düşen size bir zarar veremez...” اِهْتَدَيْتُمْ “...siz hidayet üzereyseniz.” Siz hidayet üzereyseniz, diye bir şart var orada. Sen hidayet üzereysen, doğru yoldaysan, mümin karakterli isen, kimliğin mümin kimliği ise onun gâvurluğundan, fasıklığından sana bir zarar yoktur.

Siz hidayet üzereyseniz, diye bir şart var. “Sen hidayet üzere değilsen onun gâvurluğundan sana zarar var, onun fasıklığından sen de zarar göreceksin, ona inen lânet sana da isabet edecek. Sen hidayet üzereysen, Allah'ın cennete sokacağı kıvamda olmak demek. Mümin karakterli, kimlikli yaşamak demek.

Nedir insanın hidayet üzere olması? Kur'an gibi yaşaması demektir. Kur'an gibi yaşamak için Allah Teâlâ'nın “emr-i bi'l-maruf ve nehy-i ani'l münker yapın” ayetine uymuş olmak lazım. Kur'an “namaz kılın” diyor. Namaz kılmayan birisi hidayet üzere orijinal bir mümin olabilir mi? Allah “zina etmeyin” diyor. Zina eden birisi hidayet üzere bir mümin olabilir mi? Bu ayet, “siz hidayet üzere iseniz o kötülerin yaptığı kötülükten size bir zarar yok, kendinizi kurtarın, o kötülüğe bulaşmayın” diye öğüt veriyor. Birileri bundan, “Kimsenin kimseye karışma hakkı yok, insan hakları var. O gece on ikiye kadar şarkı-türküsunü söyler, sen tepki gösteremezsin, on ikiden sonra çevreye zarar verdiği için polisi arayabilirsin” demiş olabilir. Öyle değil. Mümin yedi milyarın içinde bir kişi olur, Allah'ın şeriatına aykırı gördüğü bir işi ölünceye kadar tepkiyle karşılar, haykırır, elinden gelen her şeyi yapar. Müminliğin şartı budur. Bu elinden gelen zayıfladıkça Allah'ın sorumluluğu da onda azalır. Bir zaman sonra hiçbir şey yapamadığı zaman kalbinden buğzutmeye başlar. Maide suresinin 105. ayeti bu şekildedir.

Ebu Ümeyye eş-Şabanî isimli zat, tâbiinden, Ebu Salebe el-Huşenî isimli sahabeye bir soru sormuş. Şimdi hadis-i şerife geçiyoruz. Bu Ebu Davud'da 4341, İbni Mace'de de 4104. hadis-i şeriftir.

Hadis-i şerif rivayet edilecek. Ebu Umeyye, Ebu Salebe'ye soru sormuş: "Maide suresinin 105. ayeti hakkında ne diyorsun sen?"

Ne demek "ne diyorsun?" Yani o da zihninde bir tereddüt görmüş. Nedir bu tereddüt? Madem insanların ne yaptıkları önemli değil, ben bir tasavvufa da intisap etsem -bizim yorumlarımızla yorumluyorum- zikrimi de yapsam, mescide de gidip gelsem ya millet yuvarlanmış gitmiş ne edeyim milleti ya? Ben mi kurtaracağım batmış gemiyi, ben mi yüzdüreceğim desem haklıymışım gibi bu ayet görünüyor. Sanki bu ayet "gemisini kurtaran kaptandır, yolcuları boşver" diyen bir mesaj veriyormuş gibi hissediyorum demek istiyor. Onun açısından bir iman zafiyeti değil biiznillah bu. Ama bu, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden çok kısa zaman sonraki bir insanın sorusu. Bu Ebu Salebe radiyallahu anh da bizzat Peygamber aleyhisselama bunu sormuş.

Demek ki bu ayet-i kerime indiğinde de şeytan hemen operasyona başlamış; "gördün mü... kimseye karışma, sana ne adamın alkolünden..." deyivermiş demek ki. Ebu Salebe radiyallahu anh da Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme sormuş: "Böyle geliyor aklımıza ya Resûlallah!" demiş. Bu gösteriyor ki Kur'an-ı Kerim'in ayetleri üzerinden de şeytan insana vesvese verip ayetle sapıttırma projesi uygulayabilir. Hidayet kaynağı olan ayet sapıtma sebebi olabilir. Maazallah, mümkündür bu.

Ebu Umeyye eş-Şabanî, Ebu Salebe'ye: "Maide suresinin 105. ayeti hakkında ne diyorsun sen, yani bir sahabi olarak kanaatin nedir?" diye sormuş. O da diyor ki: "Aynı şeyi ben de Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme sordum. Bu nedir ya Resûlallah, dedim."

“Hayır, emr-i bi'l-maruf yapın. Nehy-i ani'l-münker de yapın.”
Bilmeyen çocuğa öğreteceksin, yanlış yapan çocuğu engelleyeceksin. Komşun bilmiyorsa namazı öğreteceksin, namaz kılmıyorsa "kıl" diyeceksin. Alkol kullanana, "bu Allah'ın haramıdır, senin sağlığına sakıncalıdır" diyeceksin. Becerebiliyorsan elinden şışeyi alacaksın. Piyango bileti kullanana, "Ne ediyorsun sen yahu, paranı niye harama veriyorsun? Haram bu, helak olursun!" diyeceksin. Kenara çekilmek yok. Elhamdülillah, ben bu pisliklere bulaşmadım, diyemezsin, bulaşan var oldukça diyemezsin.

Hidayette Olmak Allah Adına Çalışmaktır

Hidayette olmanın şartı Allah adına çalışıyor olmaktır. İnsanların cehenneme girmesinden rahatsız olmaktır. Cennet ne kadar kalabalık olursa kendini o kadar mutlu hissetmendir. Aksi takdirde -maazallah- cehenneme giden insanların yanından sen, onlara ait sorumluluğunu yerine getirmediğin cennete gidivereceğini zannederek hata işlemiş olursun. Bu ayeti Ebu Salebe radiyallahu anh, Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme sorduğunda: “Hayır, iyiliği emredeceksiniz”, hayra motor olacaksınız, وَتَنَاهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ “kötülüğün de engelleyeni olacaksınız” buyurmuş. Sonra da hadis-i şerif devam ediyor, bize ait bölümü şimdi geliyor: حَتَّىٰ إِذَا رَأَيْتَ شُحًّا مَطَاعًا “Herkesin teslim olduğu bir cimrilik ortaya çıkarsa, وَهَوَىٰ مُتَّبِعًا insanların zevklerini ciddi bir şekilde ilke edindiklerini görürsen, وَدُنْيَا مُؤْتَرَةً ahirete tercih edilmiş bir dünya oluşursa, herkesin kendi görüşünü beğendiği, başkasının görüşünü beğenmediği bir durum söz konusu olursa...” Ne saydı? Dört şey:

Birincisi cimrilik. İkincisi arzuların-zevklerin peşinden gitmek. Üçüncüsü dünyayı tercih eden hayat anlayışı. Dördüncüsü herkesin kendi görüşünü beğenmesi. Bu dört şeyi unutmayalım; cimrilik, arzuya-zevke tapınmak, dünyayı gaye edinmek, kendi görüşünü tek görüş kabul etmek. Bu dört şey ortaya çıkarsa **فَعَلَيْكَ بِنَفْسِكَ** “sen o zaman kendini kurtarmaya yönelebilirsin.” **وَدَعُ عَنْكَ الْعَوَامَ** “O zaman söz dinlemeyen güruhu bırak.” Sonra hadis-i şerif devam ediyor. Ebu Salebe’nin sorusuna Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem cevap verip buyuruyor ki: **فَرِّ مِنْ وَرَائِكُمْ أَيَّامَ الصَّبْرِ** “Sizin karşınıza sabır günleri çıkacak.” Yani sabır gereken günler göreceksiniz. **مِثْلُ قَبْضٍ عَلَى الْجَمْرِ** “O günlerde sabretmek...” **الصَّبْرُ فِيهِ** “...elde ateş koru taşımak gibi olacak.” Ne sorulmuştu? Hadisi tekrar yukardan alalım. Ayet bize “kendinize bakın” diyor. “Bunu nasıl anlayalım ya Resûlallah?” diye sorulmuş. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: Emr-i bi’l-maruf ve nehy-i ani’l-münkere devam edeceksiniz. Ama şu dört hastalık şahsiyet hâline gelirse; cimrilik ilahlaştırılırsa, zevkler ilahlaştırılırsa, dünya ilahlaştırılırsa, herkes kendi görüşünü ilah edinirse o zaman bu dünyada toplu olarak, cemaat olarak yaşamak mümkün değil. Sen kendi hâline bak!” buyurmuş.

Bu dört tehlikeli pozisyonu gündeme getirdikten sonra ilave etmiş: “Ama bilin ki sabır günleri diye günler gelecek. O gün sabretmek; avucunda ateş koru taşımak gibi zor olacak.” Bu ne demek, ateş koru taşır gibi zor olması? Yani insan kazara halıyı yakmasın, yangın çıkmasın diye ateşi yerden avucuyla almak zorunda olsa, parmaklarıyla alıp bir nar tutar, armut tutar gibi tutmaz onu herhâlde. Alıp sıkamaz bir defa. Çünkü “Halı yansın, avucum yanmasın.” der.

Demek ki Peygamber aleyhisselam Efendimiz müminlere dini yaşamalarının avuçta ateş koru tutmak kadar zor ve hemen atılacak durumda olacağı günlerden söz ediyor. “Müslümanlar olarak biz İslam hayatımızı ve bu dünyadaki varlığımızı, “Gelecek Ömer bin Hattab radiyallahu anh, Ebu Ubeyde’yle Huzeýfe’yi gönderecek; birini Amerika’ya birini de Çin’e. Sa’d bin ebi Vakkas’ı da kuzeye gönderecek, Amr ibni’l-As’ı da Afrika temizliği için gönderir herhâlde. Biz de Allah’ın izniyle teheccüde kalkıp yatsıya kadar ibadetimizle meşgul oluruz. Zaten böyle bir ümmete de sürekli yağmur gibi bereket yağdıracağı için evimiz, soframız da şen olur. Gece de yatarız, bir sürü de cariye geleceği için Çin’den, o tip işlerimiz de hallolur. Elhamdülillah ne güzel İslam yahu...” hayalleri yerine bu ümmetin Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem, “eyyâmü’s-sabr” (sabır günleri) diye bir başlık açıyor. Bu sabır günlerini de kendisi çok hassas bir örnekle örneklendiriyor; dindarlık o gün avuçta ateş koru taşımak gibi.

Ebu Davud, Tirmizî, İbni Mace ve pek çok hadis kitabının rivayet ettiği, temel olarak Müslim ve Buharî düzeyinde olmayan bir hadis. Nihayetinde akidevî bir konu ihtiva etmediği için de Buharî düzeyinde olması gerekmiyor. Bu hadis-i şerif, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ümmetine gösterdiği gelecek ufku; şirin, mutlu, akşam çoluk çocuğumuzla keyif süreceğimiz günler değil avucumuzda ateş tutmak kadar zor bir Müslümanlık saklayacağımızı haber veriyor. Ama bunun yanında Efendimiz aleyhisselatu vesselam, “madem böyle, ya o gün Müslümanlığınızı saklarsınız ya da helak olur gidersiziz” de buyurmuyor.

Arkadaşlar,

Çok net anlaşılacak bir cümle kuruyorum. Rahmete’n li’l-âlemin olarak geldiği için, mutlak olarak adaletiyle hükmeden Allah’ın Peygamberi olduğu için ve hiçbir sözünde, davranışında asla zulüm, haksızlık, koruma mümkün olmayan bir peygamber olduğu için sallallahu aleyhi ve sellem bu ağır tabloyu önümüze koyduktan sonra ilave bir cümle kurmuş. Aslında Ebu Salebe radiyallahu anhin

sorduğu soru bitti. Sordu, Efendimiz izah etti, o da anladı. Ama Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem cümlesi bitmedi, hadis devam ediyor. Ebu Davud'da, İbni Mace'de hadis devam ediyor.

O; dini yaşamak, takva bir Müslüman olmak, Allah'tan korkup iş yapan bir tüccar olmak, Allah korkusuyla gençliğini Arş'ın gölgesine doğru koşturan bir genç olmak, Allah'tan hayâ ettiği için, korktuğu için annesinin babasının önünde bebek gibi kendini paspas eden insan olmak, mümin olmak avucun içinde ateş taşımak kadar zor olan Müslümanlığın yaşanacağı günlerde, sabır günlerinde, eyyâmü's-sabrda.

Sahabeden Elli Kat Fazla Kazanmak

Bu eyyâmü's-sabrı kamp ismi yapabiliriz, aile hayatımızın belli dönemlerinin ismi de yapabiliriz. Biz demek ki eyyâmü's-sabrdayız, sabır günlerindeyiz. Ne zaman daraldıysa başın bu parolaya sığınabilirsin; eyyâmü's-sabr. O günlerdeki Müslümanlar'a selamı var Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Ta asırlar öncesinden o günlere mesaj gönderiyor: **لِلْعَامِلِ فِيهِمْ** "O sabır mevsiminde, dinin elde taşınan bir kor hâline geldiği günlerde Allah için iş yapanlar şu sizin zamanınızda iş yapanların elli katı daha fazla sevap kazanacaklar." Elli kat. Neyin elli katı? Medine'de Bilal'in okuduğu ezanlarla Mescid-i Nebi'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem arkasında namaz kılan, zina bataklığına düşenin gelip "beni temizle ya Resûlallah" diye ricada bulunduğu yer. Zekâtımı değil malımı olduğu gibi Allah için verdim, diyen cömertlerin bulunduğu yer. Medine'de ve cimriliğin ilahlaştırıldığı, herkesin malına tapındığı, insanların zevklerini renklere dönüştürüp gri tutkunu Müslüman, pembeye hayran Müslüman, perdesi şu renkten olmadıkça huzur bulmayan, psikiyatrik tedavi görmek zorunda kalan, zevkine düşmüş Müslüman, zevkini tapındırılmış. **أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ** Allah, "zevklerini tanrı edinmiş adam" buyuruyor. Tanrı edinmiş adamlar.

Ve sanki biz ahiretten dünya için gelmiş gibi tekrar ahirete gitmek için değil de cennetteydik, babamız "siz gidin, biraz kalabalık oldu burası, dünyaya gidin" diye sanki bizi dünyaya ebedî göndermiş gibi dünyacı insan olmamız, bu dünyacılığımızın ilke hâline geldiği ve anlasın-anlamasın, özel bir kanaat belirtiyorsa muhakkak o kanaat doğrudur diye düşünen, herkesin fikirlerini putlaştırdığı mevsim...

Efendimiz aleyhissalatu vesselam bu dört şey gerçekleştiği zaman Allah için yaşamının, iyi bir Müslüman olmanın avuçta ateş tutmak kadar zor olduğunu söylüyor. O zamanın Müslümanlar'ıyla Medine'deki o günkü Müslümanlar'ın amellerini, yaptıkları işlerin sevabını karşılaştırıyor. Ebu Bekir'le kimseyi karşılaştırmıyor; Ebu Bekir ve emsallerinin -Allah onlardan razı olsun- amellerine verilen sevapları karşılaştırıyor. Sonra da "Elli katı o zaman" buyuruyor, elli katı. O gün bir bugün elli değil, bugün bir o gün elli. Yani bu ateş avuçta taşınır gibi Müslümanlığın zorlaştığı zamanda bir, elli gibi kabul edilir, buyuruyor. Bu elli katlık oranlama çok açık bir şekilde gösteriyor ki Peygamber aleyhissalatu vesselam Efendimiz, ümmetine 'cici' vaatlerde bulunmamıştır. Tam aksine maraton ilerledikçe rampanın sertleşeceğini söylemiştir.

Kuru vaat, Peygamber aleyhisselamın adına konuşup etrafındakilere sempatik görünmek için şirin vaatlerde bulunanların vaatleridir. Cenneti anlatır gibi dünyayı anlatanda kabahat var. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem gerçekçidir. Adil-i mutlak olan Allah'ın temsilcisidir. Evet, Müslümanlar gelecekte belki pek çok imkân sahibi olacaklar. Ama pek çok zorlukla da karşılaşacaklar. Şu büyük hikmet ve adalet nedir? Sadece şeytanın gelip vesvese verdiği ve zinaya düşmesine sebep olduğu

Maiz radiyallahu anh bataklığa düştü, geldi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden temizlenmesini istedi. Maiz'i iblis tuzağa düşürdü. Bir iblis vardı o zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Allâmu'l Guyûb olan Allah'ın Peygamberi olarak Müslümanlar'ın, bir gün avuç içinden küçük bir cihazla günde on bin, yüz bin kere frekans göndererek kötülüğe teşvik edileceklerini de biliyordu.

Evet, Müslümanlar'ın camiye giderken arabayla gidecek kadar, cami merdivenleri yormasın diye asansörle caminin ikinci katına kadar çıkacak kadar imkân bulacağını da biliyordu. Ama şeytanın operasyonlarının kat kat artacağını, yirmi yaşındayken sabah namazına kalkmanın Medine'de yirmi yaşında bir gencin sabah namazına kalkmasından elli kat daha zor olduğunu da Allah biliyordu. Zaten bu pozisyonu yaratan da Allah. Bunu Peygamberi'ne de ilham etti Allah, bildirdi. Peygamberi de mutlak ve mutlak adalet sahibi olan Allah'ın elli kat barikatı aşarak sabah namazına camiye giden genci Medine'de çok rahat bir şartla, makine gürültüsü de olmadığı için Bilal'in okuduğu ezanın iki kilometreden duyulan bir ortamda kalkıp camiye giden, Mescid-i Nebi'de namaz kılan müminden elli kat daha fazla sevap verebileceğini, Allah Teâlâ'nın bu şekilde büyük bir adalet sahibi olduğunu haber veriyor.

Burada küçük bir itiraz olabilir: Hani Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "ümmetimin en hayırlısı benim zamanımdakilerdir" buyurmuştu? Hani Ebu Bekir ve onunla beraber dokuz kişi cennetle müjdelenmişlerdi? Hani ashab-ı kirama Bedir'de, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber beyat ettikleri Hudeybiye'de büyük vaatlerde bulunmuştu Allah celle celalühü? Nasıl oluyor şimdi de onlardan asırlar sonra bir genç geliyor, sabah namazına mescide gittiği için elli kere Medine'de mescide gitmiş gibi oluyor? Çok makul gibi görülen bu sorunun hiçbir akli dayanağı yoktur. Bu soru anlamsız bir sorudur. Neden? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu hadis-i şerifinde kimseyi Ebu Bekir'le karşılaştırmıyor. Elli kere Ebu Bekir olursun, demiyor. İbadetler, ameller üzerinden karşılaştırma yapıyor.

Ebu Bekir'le Değil Onun Ameliyle Yarışabilirsin

Ameller üzerinden karşılaştırmayı Kur'an da zaten yapmıyor mu? Belki ayetleri hatırlamıyorsunuz ama konuyu çok iyi hatırlarsınız. Mekke fethedilmeden Müslüman olup "buradayım ya Resûlallah" diyenlerle Mekke fethedilip İslam devleti sancağını Arap Yarımadası'na diktikten sonra "biz de Müslüman olduk ya Resûlallah" diyenleri Kur'an aynı tutuyor mu? Bir avuç buğdayını Mekke fethedilmeden getirip "bir avuç buğdayım var ya Resûlallah" diyenlerin verdiği infakla Mekke fethedilip İslam Kâbe'sine kavuştuktan ve zafere erdikten sonra, *إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ* olduktan sonra tonlarca buğday getirip bu helal olsun bütün Müslümanlar'a, talebelere bursum olsun, diyenleri aynı kabul ediyor mu Kur'an?

لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ Aynı mı bunlar? Asla aynı değil. Ümmet-i Muhammed'in zor zamanında "buradayım ya Resûlallah" diyenle düzlüğe çıktuktan sonra "biz de buradayız" diyen hiçbir zaman aynı olmazlar. Hepsine Allah'ın cennet vaadi var. Ama hiçbir zaman aynı değiller. *لَا يَسْتَوِي* "Denk olmazlar." Kanununu koymuş Allah. *لَا يَسْتَوِي* "Asla denk olmaz." Neden? Zor zamanın farkı var. Ebu Bekir radiyallahu anı, Abdurrahman bin Avf'ı ve o ilk delikanlıları, kimsenin yanaşmaya cesaret edemediği zamanda göğüslerinden siper ortaya koyanlar...

Bizim göğsümüz etten duvar olabildiği sürece Resûlullah'a zarar gelmesin diyenler, daha sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzurunda sonradan Müslüman olanlarla

tartıştıklarında ne cevap veriyor aleyhisselam Efendimiz tartışmaya müdahale ederken: “Siz yokken onlar yanımdaydı, bırakın onları bana!” Vefa, Allah’ın adaletinin gereğidir zaten. Demek ki ashab-ı kiramın içinde bile bir amel karşılaştırılması, oranlaması vardır. Ebu Bekir’in mağaradaki teslimiyetiyle ordunun kırk bin kişiyi bulduğu Tebük Gazvesi’nde kırk bin kişiden biri olmak aynı mı? İki kişinin biri olmakla bir bölü kırk bin olmak aynı olur mu hiç? Resûlullah aleyhissalatu vesselamın yanında kırk bin kişi varken senden başka otuz dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz kişi daha var orada. Ama o mağarada yılanların, akreplerin içinde can havliyle dururken Ebu Bekir bir taneydi.

Allah’ın adaleti, müminin yaptığı kulluğun şartlarını da değerlendirmektir. Onun için soğuk kış gününde, nerdeyse suların buz tuttuğu bir zamanda acele bir şekilde abdest alıp guslünü yapıp sabah namazını kaçırmamaya çalışan gençle, kaplıcada havuzun ortasında, havuzdayken bir de güzel bir abdest alıp sabah namazına giden genç veya ihtiyar, aynı sabah namazını kırlarlar, namaz olarak bu aynıdır; ama hiçbir zaman Allah buz tutmak üzere olan su ile abdest alan kuluyla kaplıca havuzunda abdest alan kuluna aynı sevabı vermez. Nefes alıp verirkenki farkı da Allah hesap eden bir adaletin sahibidir.

Hadis-i şerifi göreceğiz ki çok çetin bir süreç bu. Ancak Allah’ın yardım ettikleri bu süreci başarabiliyorlar. Ya da sadece bunun için ömür çürütenleri yani ben öleyim gideyim ama sabır diyarında ve sabır günlerinde şeytana mağlup olmayayım diye gayret edenleri Allah koruyor. Buradan Allah Teâlâ’nın özellikle böyle zor günlerde avuçta kor taşır gibi dindar olmanın zorlaştığı günlerde neden elli kat sevap verdiğini düşünürken acaba ashab-ı kiramın bir tür, bir çeşit haksızlığa uğradığını düşünebilir miyiz? Hani Uhud’un farkı, hani Bedir’in farkı? Tekrar diyoruz ki ebediyen, kıyamete kadar sahabeliğin muadili yoktur.

Maazallah, yeniden sahabeliğin varlığını iddia etmek yeni bir peygambere inanmayı gerektiriyor. Peygamberlik bitti. Yeni bir peygamber yok ki yeni bir sahabe olsun. Sahabelik kapısı kapandı. Öyle bir dosya açamaz insanoğlu. Dolayısıyla ebediyen Ebu Bekirlik, Ömerlik gibi paye bulamaz kimse. Ömer’in yiğitliği kıyamete kadar bütün müminlerin önünde bir haktır Allah’ın izniyle. Ebu Bekir radiyallahu anhtaki vefa, sadakat, teslimiyet Allah’ın Resûlü’nün etrafında etten kemikten hayat ilave edecek bir enerji sahibi olmak bütün gençlerin ufkudur. Kur’an bunu emrediyor zaten. *وَسَارِعُوا* “Yarışın” diyor. Yarışı ben kimle yapacağım? Benim gibi demokratik, seküler şartlarda doğmuş büyümüş, üç-beş tane cümle dizmiş biriyle mi yarışacağım ben! En zirvede kimse onunla yarış yapılır. Bu yarışın rakamını oluşturan ilklere.

Rabbimiz bize “Ebu Bekir olun” demiyor, “Ömer olun” demiyor, “Osman, Ali olun, Zübeyir olun” demiyor. Olamayız, bu zaten akıl kârı değil. Akılsızlık bile değil. Ben de güneş gibi ışık saçayım demeye benzer bu. Sahabelik diye bir şey yok artık. Ne var? “Yarışın” diyen Allah önümüze onları koydu, onlarla yarışırız. Hiçbir sıkıntısı yok. Biz amelleriyle yarışıyoruz. Amellerimiz amelleriyle yarışıyor. Geçebilir miyiz? Aç tavuk kendini darı ambarında görse ne olacak; geçersin, bakarsın. Ama olmaz bir şey olsaydı bu, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu muhteşem vaadiyle bizi müjdelemezdi. Hayal vaat eder mi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem? Hiç hayal vaat eder mi? “Çocukları bir teşvik edelim de nasıl olsa yapamayacaklar” der mi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem? *وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ* Ne demek? “O kendi kendine konuşmuyor. Biz konuşturuyoruz” demiyor mu Allah? *إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ* “Ne derse o, bizim sözüdür” demiyor mu Allah? Peygamber aleyhisselam

kendi adına, “çocuklar ders çalışsınlar” diye bir vaatte bulunabilir mi! Allah’ın vermeyeceği sevabı Allah’ın kullarına nasıl vaat eder.

Bugün, yarın, ertesi gün ve kıyamet gününe kadar “İlâilâheillallah Muhammedun Resûlullah” diyen herkes, büyük fitneler ve zorluklarla karşılaşacaktır. Onlarca hadis-i şerifinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bunu haber vermiştir. Bundan kurtuluş yok. “Ne yapalım, şansımıza bu çıkmış bizim de” dedirtmeyecektir bize. Neden? Zorlaştıkça, fitneler büyüdükçe, yokuş tırmanma zor hâle geldikçe Allah’ın adaleti gerçekleşecek, zorluk oranı kadar da rahmet kat sayısı artacak demektir: “Onların içinden Allah için amel yapanlar, ibadetle meşgul olanlar elli kat kadar olacaklar.”

Mesela; Moğollar’ın istila dönemi tarihimizin en acı dönemlerinden biridir. İspanyollar’ın kan akıttığı Endülüs günleri en acı dönemlerimizden hatta Bağdat işgalinden belki beş kat, on kat daha vahşi, daha acı, daha ağır izler bırakan dönemdir. O dönemdeki insanlar yirmi sekiz katını alacaklar belki o amellerin. Niye? Belki bugün otuz beş kat denebilecek kadar farklılık yaşıyoruz. Yarınki nesil kim bilir kırk sekize çıkacak. Belki elli kat fark olması için Allah’ın mülkünün -bu dünyanın- beş asır daha gitmesi gerekiyor. Bu hesapları Allah bilir. Biz bu hadis-i şeriften genel ölçüleriyle kulluğun, ibadet yapmanın zorlaşması durumunda adaletin de bu zamanın müminini, Allah diyenini eksik bırakmadığını anlıyoruz. Dediğim gibi bu sanki sahabeyi tenkis etmek, ashabin o muhteşem emellerini basit görmek gibi bir sonuç doğurabilir mi? La kadderallah! Böyle bir şey Müslüman’ın ağzından çıkmaz.

Şu kâinatta “İlâilâheillallah Muhammedun Resûlullah” dendiği, Allah’ın dini insanlığın umudu olarak yeryüzünde kaldığı sürece Ebu Bekir’e dil uzatılamaz. Uzatıldığı gün uzatan için göklerle yerin bağlantısı kesildi demektir. Ömer’e dil uzatılamaz. Masum değil, ilah değil, put değil ama o Ömer. Farklı bir adam. Ona dil uzatılamaz. Masum olduğu için değil, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in güzel hatırı için. Onun iki kızıyla evlenmiş biri olduğundan, Zinnureyn Osman olduğu için Osman’a dil uzatılamaz. O dil uzanır uzanır da Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme kadar uzanır da maazallah sıradan olduğu gibi cehenneme askılık gibi asar o dilin sahibini Allah. Ali’ye dil uzatılır da o uzanmış dilden Resûlullah aleyhissalatu vesselam etkilenmez mi!

Ashab-ı kiram tartışılır kimseler değil bizim için. Rablerine gitmiş, hesaplarını Allah görmüş kimselerdir onlar. Ama onlar hakkında hüsn-i niyet, güzel duyguların doruk noktasında bir duygumuz vardır bizim.

Üniversite amfisinde, tıp fakültesinde, filan teknoloji fakültesinde haram, ayaklarının dibine pas pas olacak kadar sana şeytanın yaklaştığı cazip hâle getirildiğinde: “Ben Allah’tan korkarım!” diyen gencin haşyeti Allah tarafından Medine sokaklarında zaten Ömer’in kimseye nefes aldırmadığı bir zamandaki haşyetle aynı tutulmuyor demek ki. Bu da adaleti gereğidir Allah’ın. Gençleri internet dalgalarının kuşattığı ortam ne kadar vahşi bir ortamdır, bunu Allah biliyordu. Yaratan da o zaten. Ağır bir imtihan getirip de hafif bir sonuç verir mi Allah, hafif bir sevap verir mi? Niye Uhud’la diğer harpler aynı değil? Niye Mekke’nin fethiyle İstanbul’un fethi aynı değil? Niye Medine’ye hicretle Yemen’e hicret aynı sayılmıyor? Farklı. Çölleri aşip gitmekle baba evinden gelin gibi öbür eve gitmek aynı şey mi? Bu farkı Allah görmez de kim görür? Haramın serpilip gençlerin ayaklarına kapandığı, “bir kerecik olsun bana tut yeter” dediği bir zamanda yirmi üç yaşında, yirmi dört yaşında eli harama değmemiş genç olmak Allah’ın dikkatinden kaçır mı zannediliyor?

Kardeşlerim,

Özet olarak; demek ki bu hadis-i şerifte Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme, kendi işinize bakın, diyen ayet ne demek istiyor diye sorulduğunda sorunun biraz daha geniş daire içerisinde ele alınmasını istiyor ve o şekilde cevap veriyor. Dört büyük açılımdan, tehlikeden ve uçurumdan söz ediyor.

Nedir bu dört büyük uçurum? “İnsanların cimrileşmekte sakınca görmedikleri rezil anlayış dönemi. İnsanların kendi arzularını putlaştırdığı dönem. Bir perdenin zevkini tatmin etmek için üç gün, beş gün çarşıda dolaşan Müslümanlar. Damat beyin kravatıyla ayakkabısı aynı renk olsun diye günlerce mağaza dolaştıran anlayış. Düğün günü dağıtılacak çikolatanın düğün davetiyesiyle aynı zihniyet üzerinden olması için matbaadan matbaaya dolaşan anlayış, zevk putperestliği. Mekke müşriklerinin bile gelemediği düzeyde zevk putperestliği. Ve dünya sanki cennetmiş gibi mobilyasından binasına kadar dünyanın abide zannedildiği, önünde secdeler yapıldığı ve herkesin “ben ne dediysem odur” dediği bir dönem olarak özetlenebilecek sabır günleri.

Müslümanlığınızı o günlere saklayın, buyuruyor sallallahu aleyhi ve sellem. Ve “o günde kenara mı çekileceğiz?” sorusuna verdiği cevap: إِذَا اهْتَدَيْتُمْ “Siz hidayet üzereyseniz.” O gün siz çalışacak Allah’ın dinine sahip olacaksınız. Avucunuzda ateş gibi dursa bile dini tepeleyip atmayacaksınız. Allah da sizin bu zorluğunuzu görecektir, belki de bu amellerinizin elli katı size sevap verecek, ashab-ı kiram dönemiyle ölçümü itibariyle.

Demek ki böyle bir günler gelecek. O zaman bizim böyle bir zamanda olduğumuzu var sayarak -çünkü bu zamanda mıyız değil miyiz kesin bir karar veremeyiz- nasıl bir İslam önceliğimiz, çalışma takvimimiz olmalı? Bu soruya cevap vereceğiz inşallah.

Hamdele-salvele.